

A M I SZ I N H Á Z U N K

67. SZÁM.

— — —

VÍG MONOLÓGOK

— — —

I. SOROZAT

SZALÉZI MŰVEK KIADÁSA
RÁKOSPALOTA

Ifjúsági szindarabok

65. sz. WANG APÓ BOSSZÚJA

Kínai missziós dráma 4 képből hiteles okmányok alapján — Írták Ghéon—Nejedly — 15 férfiszereplő — Történet Kínában a nagy boxerlázadás idején — Szín: kínai házikó, veranda — Ára: 1'50 pengő — Az előadás joga 5 példány vételével szerezhető meg.

A szeretet apoteózisa ez a dráma. Megrázó erővel tárja elénk Wang apónak, a kínai apostolnak történetét, akit legkedvesebb tanítványa tesz földönfutóvá, boldog emberből boldogtalanná. De ez a boldogtalanság felolvad a krisztusi szeretet tüzeiben, s a darab lenyűgözően érdekes negyedik felvonásában glóriát von a sokat szenvedett Wang apó feje köré. Wang apó megbocsát halálos ellenségének, fiává fogadja és Tchang Fou-Tangból, a kínai gonosztevőből Boldog Tchao lesz, az első kínai vértanu. Külön érdekességet ad a darabnak két krónikás szerepe, akik az előadó szerepét töltik be. A szindarab hiteles adatok alapján íródott s realitása párosulva a szerző zsenialitásával nagy sikert biztosít neki.

66. sz. NAGYMAMA ÁLRUHÁJA

Karácsonyi színmű 3 felvonásban — Írta Goriczky Elvira — 15 leányszereplő — Történet napjainkban — Szín: elegáns szoba, szegényes szoba — Ára: 1 pengő — Az előadás joga 5 példány vételével szerezhető meg.

Erdélyből elűzött agg úrnő szomorú sorsa. Unokája betegsége hőssé avatja. Karácsony előtt, az esti szürkületben paraszt-koldusasszonynak öltözködve, kosárral fát szedéget egy épülő palota telkén. A háztulajdonos unatkozó leánykái „tolvaj”-t kiáltanak, de széplelkű felnőtt nővérük meglehangú meséje jobbérzést támaszt bennük. A koldusasszony nyomát keresve rátalál a nélkülöző úriasszonyra, aki — mert a nemes leány beteg unokáját ápolás alá veszi. — elmondja álruhája történetét. Hangulatos, gloriás karácsonyest fejezi be a bús témát. Különböző két öreg testvér-pár: Leona néni és Panna dada állandó derűvel ellensúlyozzák a könnyközelséget.

FÉRFISZÍNPAD.

A MI SZINHÁZUNK

LXV.

SZALÉZI MŰVEK KIADÁSA, RÁKOSPALOTA

1930

VÍG MONOLÓGOK

I. SOROZAT

DON BOSCO NYOMDA, RÁKOSPALOTA

BÉRES JÓSKA PEST-BUDÁBAN.

Víg monológ.

(Jóska belép. A szín nyílásában megáll, kifelé beszél). — Akkó jobbra és két sarkot fel? — Ott menjek balra? — Mi? — Hú, a kiskésit! Nagy sor lesz az! *(izzad, a középre jön, de még kifelé beszél).* Erre jó megyek? — He? *(középen).* Két sarok, jobbra-balra, a téren át, mondják meg kérem, ugyan jól érányoztam-e magam? A komához igyekeznék, aki a Krafszem-tej vagy Karmester vagy micsoda uccába lakik. Hát ménkü nagy város ez a Pest, ammá igaz! Tán nagyobb is mint Tiszaröcsöge, pedig a mi falunk sem utósó! Vasúton jöttem fő. Huncfut az is! Gondótam, ha má fizetek, a pizemér most kiutazom magam. Hát az irígy jószág úgy e'kezdet rohanni, hogy alig üttem fő, má le is köt szánni. Ahogy megérkeztünk a Keletibe, csudasok papot láttam hosszú köntösbe. Mindeniknek kezét is csokúttam. Hát a népek nagyon nevettek ezen. Én azt hittem, papok azok, pedig zsidók vótak, Galicijába utaztak, az ördög se ismerte meg őket hátúró! De szerencse is ért ott. Egy baráccságos képű ember megszólított, hogy messzire megyek-e, ő maj segíti nekem a kishordót vinni. Igen megköszöntem a jóindulattyát, erre azt mondta, hogy vigyázzak a zsebtolvajokra, inkább aggyam neki bukszámot, ő már jó ismeri ezeket a pestieket. Ugye milyen jó ember

vót! Kért, hogy ne haraguggyak, neki kis dóga van, előre megy, maj a Kálvin téren tanákszunk, addig nézelőggyek körü. Hát tunnék én rá haragunni? Gondútam mielőtt bekukkantok a komá hó, elébb megtekintem a várost. Vár az az úr énrám! Útközbe a Duna parttyára vetődtem. Nézem én a Deák Ferenc szobrát, azt kérdem egy úrtó: mér ül a Deák olyan magas széken. Azt mongya az úr: a magasba ment, úgy keres egy keresztényt a Lipótvárosba. — Fajn híd az a lánc-híd is, azokka' az oroslányokka'. De én nem tom, nem láttam ott akkora láncot se, amekkora a Tisza kutyánknak van. Átballagtam az Erzsébet-téren. Ott bizony csúffá tették a kalpagom. Őszintén szólva nehezteltem is erre kicsit, ezt még sem vártam Pesttő. — Láttam a villanyosokat is. Úgy szalattak a sárga kocsik azokka' a dróton igazító póznákka' csak úgy csöngettek! Akkurátus tákolmány az. Aszongyák, ha a körúton beszász élve, a kerepesi temetőné letesz halva. — Aztán át akartam menni egy uccán. Elindulok, de ugyan rám kaját a rendőr: „Nem látja a piros színt?” Mondok, nem szoktam kíváncsiskonni. A rendőr oszt acsarkodva monta, mennyek vissza, míg jó dógom van. Visszamenek, körütekéntgetek, akkó látom, hogy egy másik rendőr a kezében tart egy rúdat, azon vót sokféle lámpa és az autók meg hol megálltak, hol el nem indútak. Mikó mellettem mindenki nekirugaszkodott, hogy mennyen, én is elindútam. E'mentem az egyetem oskola mellett is, ahun a fő-fő tudományokat taníjják. Éppen akkó egy pár deák az egyiknek fütykössel verte be a leckét, biztosan nehéz tanulású! — Csudákoztam a Muzéjony előtt is. Szép tornácos ház!

Mi a rektortú mindig úgy hallottuk, hogy abba teméntelen régiség van, én meg a kertyibe csupa gyerkőcöt láttam. — Így aztán lassacskán eligazodtam a Kálvin térre. Nézgelődtem a barátom után, aki a hordót meg a bugyellárist hozza, de bizony sehol sem láttam. Bizomosan e'ment má, pedig olyan ihatnékom vót! No addig megen járok egyet. — Elkerűköztem a híres Bazilika templony elé. Gyönyörűségesen megcsináták azt! Hát még az a két torony, oszt mindeniken vannak órák! Kérdeztem is egy olyan fiakkerestű, aki ló nélkül szalad, mér van mindenik tornyon óra? Azt mondta, hogy az azér van, hogyha az egyik megnézi az órát, a másiknak ne köjjön addig várni. Eztet otthun is ajállani fogom. — Azon az alagúti villamoson kijutottam a ligetbe. Ajjaj, irigyeni lehet ezeket a pestieket azér a sok mesés dologér, ami ott van. Én má nem is tom azokat e'számláni se. Egy helen egy majomma' mutatványoztak, hát az éppen olyan vót, mint a mi öreg végrehajtónk, elsőbb azt hittem ű az, meg is ijettem tőle. Aztán láttam, hogy az emberek közt még vót néhány ilyen majomképű. Eccercsak nagy hangosság üti meg fülem. Figyelek, hát az egyik kocsmába rákezdett a rezesbanda. Arra mentem, mer láttam, hogy sokan ának a kerítésné, oszt hallgatóznak. Én is közi-bük átam, oszt úgy hallgattam azokat a gyönyörű szép nótákat. Az élvezés közben ellopták az órát, akit még az Andris bácsitú kaptam bérmáláskó. A betyár az órát elvitte, de a lánc a kúcsa' itt maradt. Láttak má ilyen buta tolvajt? Szeretném tunni, hogy húzza föl mos azt az órát? Á, maj veszek én itt egy fájtosabbat, csak gyünne má az az ember a hordóva' meg a

pízze! Aztán fölútem a ringlispilre, meg a sárkány kocsijára, hogy mesélhessek sokat, ha hazamék. — Tapasztalásom közbe esmég megismerkettem egy fér-fiva'. Vidéki vót ű is, de má' régen Pestbe lakott. Kérdezte, hogy teccik ez a Babilony, mondok, szép, szép, de má sokallom ezeket a nagy házakot. Azt mondta hogy mennyek talán ki a Hűvösvögybe, ott a réten maj kipihenhetem magam. Azt má penig nem csinálom! Hogy én oda kimennyek, oszt jó megfázzak, azt nem! Azt hiszik, mer mi tiszaröcsögiek olyan butának látszunk, hát annyira buták is vagyunk. Hála Istennek mi még butábbak is lehetnénk, ha akarnánk! — De most má igazán megkeresem a barátomat a hordóva' meg a bugyelárisa', mer má valami szállás után is kő nézni. Ha maj megtanátam, visszagyüvök.

FÜGGÖNY

MINDEN MÁSODIK NYER!

SZÍNÉSZ (*berohan, kezében újság*). — Megvan! Végre megvan! Az újság! A mi drága újságunk. Ára hétköznap 10 fillér, vasárnap 30 fillér. De képes melléklettel. Mindenre képes melléklettel. Bocsássanak meg, hogy így ismeretlenül, bemutatkozás nélkül beszélek Önökhöz, de olyan izgatott vagyok! . . . Azonnal megmondom miért. Kérem én egy vagyok ama szerencsétlenek közül, akik sorsjegyet vásárolnak. Uraim én 3 évvel ezelőtt teljesen egészséges ember voltam, leszámítva kezdődő paralízisemet és most . . . nézzenek meg Uraim. Egy roncs vagyok. Ott kezdődött a paralízis, hogy sorsjegyet vettem. „Linkóci sorsjegy.” Húzás szeptember 3. Ott voltam. És igazuk volt. Hogy fel voltam húzva. Azt mondták, minden második sorsjegy nyer. Az enyém úgylátszik harmadik volt. Nem nyertem. Azért sem csüggedtem. Vettem „Balkezes” sorsjegyet. Húzás október 6. Majdnem megnyertem a főnyereményt. A „6127”-es sorsjegy nyert. Enyém volt a „6128”-as. Kértem, adják nekem, mint felmenő ágon rokon sorsjegytulajdonosnak, a második díjat. Kinevették. Ordítottam. Ekkor történt a második húzás. Az egész sorsjegy iroda az én fülembé kapaszkodott. És húzták. És nyúzták. És zúzták. És . . . sajnos több rím nincs már. És azóta október 6. hivatalos gyászünnepély. És azóta minden húzásnál ott voltam, mint boldogtalan

sorsjegytulajdonos. Eredmény változatlanul a régi. Már annyi pénzt öltem sorsjegyekbe, hogy kifizethetném vele Csonka-Magyarország jóvátételi összegének egy részét. Mondjuk, a tízmilliomod részét. És vesztettem, vesztettem. Már én is egész veszett voltam. Néha már a szám is habzott, különösen, ha indiánert ettem. És a mult héten elhatároztam, hogy kigyógyulok ebből a sorsjegybetegségből. Mikor az ügynök megjelent, hogy a szokásos sorsjegyadagot rámsózza, az első pillanatban agyon akartam löni. De aztán felébredt bennem az emberbaráti szeretet és mindössze kétszer vágtam fejbe a kezemügyében levő piszkavassal, majd, miután kidobni való pénzem nem volt már, egy merész lendülettel őt dobtam ki az ajtón. A 4222-es sorsjegyet akarta rámsózni. Megjegyeztem magamnak. És most, Uraim, itt van az újság a kezemben, benne a tegnapi húzások eredménye. És én vad örömet érzek magamban, hogy nem dobtam ki pénzt megint sorsjegyre. Kezdek rendes ember lenni. Mennyi pénzt spórolhattam volna meg! Már nyithatnék belőle egy sorsjegy-irodát. És hogy dühöngének most, ha a multkor megint „bedöltem” volna. Jobban örülök ennek a megspórolt 10 pengőnek, mintha megnyertem volna a főnyereményt. Jobban én. Szavamra mondom! De hiszen majd eldől most . . . De nem vágok mindjárt neki. Valami kevés izgatottságot érzek azért . . . Kezdjük csak az újságot legelején. *(kibontja, olvasni kezd)* Vezércikk! — A kormány hivatása magaslatán áll és látja feladatait. — Szép tőle, hogy nem húnyja be a szemét. Pláne, örökre! — A kormányelnök a közvélemény bizalmának birtokában érzi magát és nem mond le. — Csupa új dolog! —

Napi hírek. Tillafüreden holnap fúrnak. — Szenzációs. Tegnap még fúrtak, holnap már fúrnak! Hogy haladunk! Most jönnek ők a fúróval! Jaj de izgat az a sorsjegy! De csak nyugalom! — Sportrovat. Világraszóló siker. Megvertük az angol liga kilencedik helyezettét, a Nord-szüdosztveszt United Bel-Kül csapatát. A vereség híre Angliában pánikot idézett elő. Anglia világhatalmi helyzete megingott. Oda a hegemonia! Az angol font nyolc ponttal esett a tőzsdén. A tenger uralma és a gyarmatok protektorátusa kisiklott Nagy-Britannia kezéből. A győztes magyar csapat minden tagja oroszládként küzdött s null-nullás félidő után egy-nullra nyerte a meccset. A tizenegy magyar hős: Anker, Träger, Hosen, Weisz, Schwarcz, Grossz, Kozacsek, Ulnyik, Schustek, Jedlicsák, Schneider. Le a kalappal nemzeti hőseink előtt. Örömmámor mindenütt. Kedves hírt jelentenek. Egy lelkes drukker elhatározta, hogy a meccs alatt született ikerfiait a kiváló bekk-párról, Trägerről és Hosenről „Hosen-Trägernek fogja nevezni. A győzelem előre nem látható eredményeket hozhat a revízió kérdésében. — Nahát! Milyen felbecsülhetetlen értékeink vannak! Lássuk most a hirdetések és apróhirdetéseket. Majd megveszek az izgalomtól, de juszt is utoljára hagyom a sorsjegy-tudósítást. Szóval hirdetések . . . — Kétszer kettő = négy, Meister szappant végy! Ma már ilyen formában tanítják a számtant. — Rádión egymaga mos! — Hiába, a technika korába értünk, ma már rádión is mosnak, hozzá még egyedül. Ezért szekíroz úgy a feleségem, hogy vegyek egy háromlángos készüléket! . . . — Na, és az apróhirdetések! Kérem én úgy szeretem az apróhirdetéseket. Ott mindig talál valamit az ember.

S hogy úgy mondjam, ott oly nyíltan, bizalmasan kitér-
ják az emberek szívüket. Tessék: — „B” listás tiszt-
viselő gyomrát hangversenyteremnek kitűnő akusztiká-
val kiadná, heti nyolc estére, vagy nagy praxissal
elmenne szerény díjazásért koplalóművésznek. — Igaza
van. Levegőből csak a pilóták tudnak megélni. — VÉR-
átömlesztéshez egyetemi hallgatókat keresünk. Jelent-
kezők Jakots Józsefnél tárt karokra találnak. — Nyug-
díjas anyakönyvvezető sírfeliratok megzenésítéséhez
társat keres. — Mily ihletett lelkület! — Ház telekkel
eladó. A telek kicsi, de viszont jó magas! — Szép
kilátás a jövőre! — Most érkeztem az utolsó stációhoz,
a rejtvényekhez. Aztán, — jöjjön, — minék jönnie kell,
elolvasom a sorsjegy-tudósítást. Szóval előbb néhány
rejtvény! Mit lehet tudni, hátha nyerek valamit. Esetleg
egy negyedkiló túrót. Megjegyzem antik dolog. Legalább
hat hetes. Kiszolgáltatja Rosenduft Pinkász. Vagy egy
tollszárat, amelynek két vége van, kiszolgáltatja „Ten-
tala” háziipari rt. Micsoda értékes nyereleménytárgyak!
Ezért igazán érdemes dolgozni. Hát lássuk. — Előbb
jár le, azután húzzák fel. — Mi lehet ez? Az órát
előbb húzzák fel, aztán jár le. Hopp! — megvan! Egy
kommunista vezér. Előbb lejár, azután húzzák fel. Ezt
be lehet írni. Másik. — Néha negyven napig esik egy-
folytában, még sincs utána özönvíz. Ez csak egyszerű!
A színházaink nívója! Ezt is be lehet írni. Következő!
— A leggyengébb ember is felemeli és évekilg fenn-
tartja. — Hát mit képzelnek ezek! Hülye vagyok én
Ez csak a házbér lehet. A leggyengébb ember is fel-
emeli. Na, ahogy a mai háztulajdonosok kinéznek!
Vége a rejtvényrovatnak! Hát most . . . most . . . lássuk

a sorsjegyeket . . . Jaj, de izgatott vagyok. — A „Szenzáció“ sorsjáték első nyertese a 4222. szám! (*rémülten*) A 4222. sz. (*megdöbbenve*) a 4222. szám! (*hirtelen kitör, ujjongva*) A 4222. szám! (*extázisban*) a 4222. szám! (*táncolva*) A 4222. szám!

EGY HANG (*a nézőtérről*). — Mit ujjong? Hiszen nem vette meg a sorsjegyet! Kidobta az ügynököt!

SZINÉSZ (*fölkényesen*). — Ahogy én nem vettem meg! Csak nem akartam blamálni magam a közönség előtt! Mert hátha nem nyertem volna. (*meghajol*) Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Van szerencsém meghívni önöket most megnyíló sorsjegyirodámba. (*távozás közben*) Minden második sorsjegy nyer! Szavamra mondom: minden második sorsjegy nyer!

FÜGGÖNY

LEGSZEBB SZÓ A VERKLISZÓ.

Víg monológ.

(A szereplő belép, csibészesen verklisnek öltözve. Az „Ujjé, a ligetben nagyszerű“ bevezető sorait füttyüli, kezével a verklizést utánozza).

Uraim és hölgyeim, hát nem a legszebb a zene, a művészet? Ha én a verklit hallom, egészen odáig vagyok! Azért is adtam a fejem erre a szép mesterségre. Mert úgy nézzenek reám, hogy én egy valóságos sípláda-verkli-forgató-segéd-gyakornok vagyok. Azért nem kell nevetni. Ez nem olyan egyszerű dolog. A jó verklisnek, hogy művészt produkáljon, három dologgal kell rendelkeznie. Először: tetőtől talpig legyen muzsikális, ha a kottát nem ismeri, az nem baj, az úgyse fontos. Másodszor: erős legyen, mert a verkli bizony elég súlyos. Harmadszor: a forgatás, a forgatás; ha a szegény főnök elfáradt, neki kell tovább hajtani a hangszert. — Milyen jó is már, hogy én a tudásunk legfőbb fokát elértem! Mikor féléves voltam, még csak kamaraénekes voltam, mert a papámék egy kamrában laktak. Mikor tizenhat éves lettem, udvari énekes voltam. A nővéremmel és a papával sorra jártuk az udvarokat és olyan szépen énekeltünk. A papa betanított a legújabb nótákra, amiket ő még gyerekkorából ismert. Most már az udvari zenészségig vittem. És mert a közmondás is azt mondja: Ki a kevéssel be nem éri, a sokat nem

érdemli, szó nélkül zsebre teszem naponta az egy pengőmet. Na persze, keresek én másképp is. Az úgy van, hogy én vagyok a Micike oltalmazója. Minden este elmegyünk körsétára. Én tisztos távolból követem őt. Ha most egy gavallér nagyon szemezi a Micit, én odatoppanok és ráförmedek. „Uram, keressen menedéket, mert én tönkre silányítom! Ha nem indul rögtön osz-lásnak, olyan mellport adok, hogy azok a hurutos tüdőcsúcsai a manzsettáján kandikálnak ki. Hogy mer így szemtelenkedni? Tudja meg, hogy ez a tisztos nősze-mély az én feleségem! Adjon hamar egy tízest, mert különben átadom a rendőrnek!” Erre mindjárt a ke-zemben van a pénz. Azt becsülettel megfélezzük, hetet kapok én, hármát a Mici. — Egész elfeledkeztem a ver-kliről. Hát bizony azzal is van ám elég baj! A közön-ségünknek olyan különböző az izlése, hogy alig birunk nekik eleget tenni. Tegnapelőtt például a Hungária úton jártam így az egyik udvarban. Begördítjük szabályosan a verklit és a főnököm rákezd arra a remek nótára. hogy: Ujjé, a ligetben nagyszerű. Ekkor kinyílik az el-ső emeleten egy ablak és az igazgatóék szobaleánya felhív és így szól: „Józszi, játsza el nekem azt a dara-bot, tudja: Szeretnék május éjszakáján! Aztán kaptam tőle egy kis parizert meg egy pohár sört, a tetejébe még húsz vasat dugott a markomba. Alig hogy vége volt a Szeretnék május éjszakán-nak, a második eme-letre hív a Marcsa szakácsné. Dühösen rám kiabál, hogy hallgassak már azzal a limonádé nótával, inkább azt játszom, hogy Harminckettes baka vagyok én, de az-tán bakásan szóljon ám, majd utána kapok egy tízórait. Hát nem mondom, kaptam is: egy csirkecombot salá-

téval és három szilvás gombocót, bort is adott. Ingyen nem lehet szórakozni, húsz fillért fizetett. Éppen csak leértem, már integetnek a harmadik emeleten a Ludmilla kisaszony ablakából. Na nézd csak, mondom magamban, még ilyen vénleány is mulat a verkli mellett. De azért felmentem a hervadt virághoz. Nagyon kedvesen fogadott (*utánozza a vénleányt*): Jöjjön csak fiam, üljön le. Biztosan sokat fárad a művészetért. Vegyen valamit! Süteményt, cukrot tett elém, sőt likőrrel is megkínált. A végén megkért, hogy az ő kedvenc dalát szeretné hallani: Csak egy kislány van a világon. Szemérmesen egy pengőt is juttatott hozzám. De ez még semmi, most kiordít a Grünberger, a börzés. „Hallja maga verklis, a ménkű üsse meg magát azzal az egy kislánnyal együtt! A feleségem már félig haldoklik tőle — vagy tudja mit, játsza csak nyugodtan tovább, hátha a másik fele is meghal!„ Tetszik látni ilyen a mi életünk, de engem egy csöppet sem bánt, én csak a zenéért és a művészetért élek úgyis. — Uraim és hölgyeim, parancsolnak önök is valami sláger, talán azt, hogy. . . (*a Túl az óperanciát füttyüli, verkliz*).

FÜGGÖNY

PÁKOSZTOS PISTA.

(Úri szoba. Egy kerek asztalon egy nagy csokor virág, amely sajátos módon elföd egy süteménnyel megrakott tálcát).

(A szereplő belép óvatosan és vigyázva). Édesanyám bejött a szobalánnyal, aki egy asztalkendővel letakart tálcát vitt. Azután kijöttek . . . üres kézzel . . . (körülnéz). Hol van az a kedves, az a csinos tálca, amely bizonyosan sok édességet rejt el előttem (több helyre néz). No ez szép! Pedig egész biztosan ebben a szobában tették el . . . Tehát bátorság! . . . Nem kell elcsüggedni! (keres).

A tanító úr szerint a közmondások a nép bölcsesége. Ezek között van egy, amely éppen ide vág aki keres, talál. De mi lesz az? . . . Egy torta? . . . cukrozott gyümölcs? . . . csokoládé, édesség? . . . Tudja a jó ég! Igaz: a kétkedés követelődzöbbé és költőiessé teszi kíváncsiságomat! *(míg keres)* De látott már ilyet a világ! *(szünet, gondolkodóba esik)* Ah, talán az asztal fiókjában lesz! *(odaszalad és kihúzza)* Itt sincs! Szép dolog lenne . . . ha nem volna csúnya! Ezalatt múlik az idő és én veszélyben forgok *(az ajtóra néz)*. Nem jön senki. De nem volna okosabb bezárni? *(bezárja kulccsal)*. De ha valaki mégis jön s kérdi az okot, azt mondom, azért zártam be mert . . . mert . . . levegő jött be! Fogadni mernék, ugyanaz fog megésmi

valem, ami egy paraszttal, aki szamarát kereste és háta mögött volt . . . Oh! Főnséges egy eszme! Megvan! Megvan! Édesanyám bizonyosan félt a macskától, magasra tette! Igen, igen! egész biztosan így van! *(széket hoz, rááll és végig néz a bútorok tetején savanyú arccal)* Még itt sincs! Úgylátszik, be akarnak csapni. Nem volna illő, igazán, és nem is akarok rágondolni, nehogy megsértsem édesanyámat, ha őt ily szívtelennek tartom. Pedig mégis csak jól láttam, egy tálca volt az amit a szobalány tartott s ily finom, művészi tálca, ha asztalkendővel van letakarva, megmagyarázza azt is, mit tartalmaz *(hogyan az időt hiába elveszti, megharagszik a virágra: oda megy, és legnagyobb meglepetésére észreveszi a tálcat)*. Végre . . . megvan . . . megvan . . . *(feltartja)*. Hisz ez bigné! Mily kellemes illat! és még milyen finom lesz az íze! Milyen huncut az a mama! Eldugta a virágok közé, hogy a macska meg ne találja, ej de jól járt volna! Milyen szép! Mennyi lehet? *(ujjaival megszámlálja)* 2, 4, 6, 8, 10, 12 . . . mit? nem is érdemes megszámlálni! *(megnyalja ujjait)* Milyen édes a cukor! . . . Úgylátszik, valami különös cukor . . . Ej, ha megtalálta volna a cirmus! *(egyet kezébe vesz és nézegeti)* Milyen likacsos, ruganyos, puha, bársonyos! *(nézi-nézi és félénken megnyalja)* De mit tettem! Akaratlanul nagy illetlenséget követtem el. Most tehát meg kell ennem *(bekapja s megizleli)*. Milyen jó! Igen a mamuskám mindent tud és mindent jól! Milyen főnséges bigné-k! Sok van? *(még egyszer megszámlálja)* 2, 4, 8, . . . Mennyi van! Miért ennyi? Igen, már sejttem, már tudom! Hogy megünnepeljem azt az egyest, amit két héttel ezelőtt kaptam. Azért lesz az! de hisz

akkor minden teketória nélkül mind megehetem, úgyis nekem szánták. Megenni egy bigné-t, utóvégre nem nagy vétség (*kezébe veszi s megeszi*). Nagyszerű, pompás, igazán ízletes dolog! (*egy másikat vesz s megeszi*) Szerintem a második jobb az elsőnél. Igaz, ez minden szép és jó dolog jellemző sajátja: minél jobban ízleli az ember, annál jobban és jobban élvezi azt (*kezébe vesz egy másikat, félénken megforgatja s végre szájába teszi. Teli szájjal beszél*). Ej! ha a Micur észrevette volna, az a nyalánk (*észreveszi a tálcából kiálló cédulát, elolvassa az aláhuzott figyelmeztetést*) Vigyázat! . . . Vigyázat? miért (*fenhangon olvassa*). Vigyázat! nem kell hozzányulni, mert jó adag erős castigatridendum-mal van elkészítve medicalterapeuticum használatra (*megzavarodottan és ijedten*). Oh, én szerencsétlen! Mi az az erős castigatridendum? Hátha megmérgeztem magam? Szemeim már komályosodnak . . . Nekem úgy rémlik, mintha bensőmben éreznék valamit . . . Oh, ha meg hell halnom? Mit tegyek most? mi tévő legyek? (*tántorog az ijedtségtől*) Segítségért kell kiáltanom? De szégyelem magam. Meghalni? Nem! Nem! Miért nem teszik a cédulát észrevehetőbben a tálcára! (*újra olvassa, hogy jobban meggyőződjék valóságáról*). jó adag erős castigatridendum-mal van elkészítve medicalterapeuticum használatra; aztán mit is mond itt? . . . (*megdörzsöli szemeit*) Oh, szent ég látásom elhomályosul: Ha véletlenül valaki eszik e veszélyes pirulákból, gyorsan forduljon a tintatartó alá elrejtett ellenmérleghez (*föllélekzik*). Ah! végre megmenekülök? Hol van? hol van? (*aggóva szalad a jelölt helyre és hozza. Olvas*) Hogy a jövőben elkerüljön ily kellemet-

len következményeket, ebből a kis tréfából vonjon le üdvös tanulságot a nyelánk Pistike!

(Megtörik. Egy ideig gondolkodóba esik a szégyen miatt, kiveszi zsebkendőjét, szemeire teszi, és zokogva lehajtja fejét az asztalra).

FÜGGÖNY

67. sz. VÍG MONOLÓGOK

I. sorozat Ára: 1 pengő.

Műkedvelőink többszöri felszólításának teszünk eleget, mikor közrebocsátjuk első monológ sorozatunkat. Négy kitűnő, sokszor nagy sikerrel adott magánjelenetet tartalmaz fűzetünk. A „Béres Pista Pest-Budán” egy vidéki sógornak Pesten szerzett tapasztalatairól számol be zamatos vidéki stílusban. — Egy szerencsétlen sorsjegyvásárló kálváriája tárul elénk a „Minden második nyér”-ben, melyben a hős a színpadon nyeri meg a főnyereményt. — Elejétől végig kacagós a „Legszebbszó a verkliszó”, amelyből megtudjuk, hogy él még egy muzsikuss, aki hangszerével nem hódolt be a jazznak. — Végül a „Pákosztos Pista” egy torkos kisleány javulását mutatja be bájos és eleven stílusban.

68. sz. ÁRNYÉKJÁTÉKOK

Összeállította Schön Róbert — Ára: 1,20 pengő.

Jelen fűzetünkkel új szintet viszünk a műkedvelő-színházasba, az eddig nálunk nem igen kultivált árnyjátékokat. Fenti játékok kevés kellékkel, ügyes rendezés mellett burleszk-filmszerű benyomást keltenek. Az első öt árnyjáték címe és tartalma a következő: **Gézengúzok**: Két betyár mulatságos kalandjai egy csárdában. — **Séta a világűrben**: Fantasztikus kirándulás a holdba, Csupa ötlet, csupa nevetés. — **A csodadoktor**: Egyszerűtlen mesébeillő műtétei. — **A lovag bosszúja**: Hajmeresztő középkori történet, melyben a hóhér is működik. — **A kis leleményes**: Zoro és Huru szenzációs kalandjai egy kalapüzletben.

69. sz. A MÁRKI BŰNE

Dráma 5 felvonásban — Átdolgozta Hoitsy L. Pál — 20 férfiszerelő — Történik 1760-ban Párisban — Szín: egy aranyműves műhelye, díszes szalón, grófi szoba, börtön. — Ára: 1,50 pengő — Az előadás joga 5 példány vételével szereshető meg.

Elejétől-végig lebilincselően érdekes dráma. Érdekességében méltó párja Dumas bármelyik lovagregényének. Hőse Saint Germain gróf, akit Juliani gróf ármányával a börtönbe juttat. A gróf kiszabadul, hosszú és izgalmas jelenetek során megszabadítja elrabolt gyermekét Juliani márkától, s a márkin bosszút áll a legnemesebb módon: baráti jobbot nyújt neki.

ÁRA 1 PENGŐ